

РЕШЕНИЕ

№ 7362

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 10.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10690** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, вр. чл. 4 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на В. К. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 1, ап. 4, срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 631424-1 от 31. 07. 2020 г. на старши инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи –В., потвърден с Решение № СФД20-РД28-195 / 10. 09. 2019 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. Твърди, че има една единствена подадена декларация, в която е декларирано жилището си като основно, поради което неправилно са му определени задължения. Сочил, че всички задължения са платени коректно, като не трябва да понася негативите от грешки на общинските служители. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорения акт.

В откритото съдебно заседание се представлява от редовно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира се присъжда на разносните по делото, включително адвокатско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражения за прекомерност на заплатеното възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните

и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С декларация по чл. 14 от ЗМДТ вх. № 2484 / 13. 02. 1998 г. В. К. И., е декларирал собственост върху недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], вх. „А“, ет. 4, ап. 401.

С протокол № 294 / 31. 07. 2020 г. на служител в отдел Общински приходи „В.-О. купел“, е констатирано, че В. К. И. е плащал данък недвижимо имущество за горепосочения имот с намаление от 75 на сто като основно жилище на лице с намалена работоспособност. Посочено е също така, че е установено, че лицето има декларирано повече от едно жилище като основно, поради което данъкът се дължи в пълен размер за периода 2015 – 2019 г.

С Акт за установяване на задължения по декларация № 631424-1 от 31. 07. 2020 г. на старши инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи –В., са установени задължения за данък недвижими имоти на В. К. И. за периода 2015 г. – 2019 г. в общ размер на 129,65 лв. Актът е връчен на 15. 08. 2020 г.

С жалба вх. № ДКС20-ВК66-50/3 от 17. 08. 2020 г., В. И. оспорва издадения акт по административен ред.

С жалба вх. № СОА20-ГР94-4142 от 18. 08. 2020 г., В. И. оспорва издадения акт по административен ред и пред кмета на Столична община.

С Решение № СФД20-РД28-195 / 10. 09. 2019 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, е отхвърлена жалба вх. № ДКС20-ВК66-50/3 от 17. 08. 2020 г. на В. И. и е потвърден изцяло горепосочения акт

С Решение № СФД20-РД28-196 / 10. 09. 2019 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, е оставена без разглеждане жалба вх. № СОА20-ГР94-4142 от 18. 08. 2020 г. и е прекратено административното производство поради идентичността на двете производства. Решенията са съобщени на 30. 09. 2020 г.

С жалба от 13. 10. 2020 г. по описа на АССГ, В. И. е обжалвало издадения акт за установяване на задължения по декларация и по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният АУЗД, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия, видно от приложената Заповед № СОА20-РД09-1362 / 14. 02. 2020 г. на кмета на СО (стр. 56) и доказателства за заеманата от М. А. длъжност като старши инспектор в отдел „Общински приходи“.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК.

В същото време, съдът намира, че оспорения акт е издаден в нарушение на материалния закон.

Видно е, че в протокол № 294 / 31. 07. 2020 г. на служител в отдел Общински приходи „В.-О. купел“, е посочено, че В. К. И. е плащал данък недвижимо имущество за горепосочения имот с намаление от 75 на сто за основно жилище на лице с намалена

работоспособност, като в същото време е установено, че лицето има декларирано повече от едно основно жилище, поради което данъкът се дължи в пълен размер за периода 2015 – 2019 г.

Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗМДТ, за имот, който е основно жилище на лице с намалена работоспособност от 50 до 100 на сто, данъкът се дължи със 75 на сто намаление.

По делото е безспорно, че В. К. И. е лице с намалена работоспособност, видно и от представеното експертно решение № 0231 от 25. 01. 2010 г.

На основание чл. 25, ал. 3 от ЗМДТ (нова – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01. 01. 2019 г.), в случай че е установено деклариране на повече от едно основно жилище, облекченията по ал. 1 и 2 не се прилагат и данъкът, определен по чл. 22, се дължи в пълен размер за всяко от жилищата и за периода, в който едновременно са декларирани като основни жилища.

В същото време обаче не се доказва от страна на ответника, че лицето има повече от едно жилище декларирано като основно.

Действително и от самия жалбоподател се сочи, че е собственик и на още едно жилище, находящо се в [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 1, ап. 4, но няма доказателства, че това жилище също е декларирано като основно.

Следва да се отбележи, че с разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника, да представи всички декларации подавани от лицето и касаещи недвижимите му имоти, но такива доказателства не са представени.

Представени са единствено декларациите подавани от лицето имот и касаещи имота находящ се в [населено място], [улица], вх. „А“, ет. 4, ап. 401. Видно от така представените декларации и по отношение на този имот има спор, че е деклариран от лицето, като основно жилище, поради наличието на неопределена отметка в графата, касаеща основното жилище. В тази връзка, по делото е налице писмо (стр. 19) изх. № СОА20-ГР94-2390/5 от 27. 07. 2020 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ – СО, в което се сочи, че е налице допуснатата неточност при обработката на подадената декларация, поради което няма да се начисляват лихви при издаването на АУЗД, тъй като причините поради които не са заплатени задълженията, са от компетентността на администрацията на Столична община.

Видно е, че едва с декларация по чл. 27 от ЗМДТ вх. № 1154 / 04. 03. 2020 г. В. И., е декларирал като основно жилището си находящо се в [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 1, ап. 4, поради което няма доказателства за едновременното деклариране за процесните периоди 2015 г. – 2019 г. на две жилища като основни.

Доколкото по делото не се доказва декларирането от В. И., на две жилища като основни, а в същото време, определените му задължения за данък недвижими имоти, съобразно изпратените му съобщения са заплатени в законовите срокове, видно от приложените вноски бележки, допълнително начислените задължения с издадения акт са определени незаконосъобразно. Липсата на доказателства за декларирането едновременно на две жилища, като основни, прави неприложима хипотезата на чл. 25, ал. 3 от ЗМДТ, поради което акта, с който се доначислени задължения за данък недвижими имоти в увеличен размер, следва същия да се отмени.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора и с оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, ответната страна следва да бъде осъдена да му

заплати направените по делото разноски, които са в размер на 10 лв. държавна такса, както и адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв., съобразно представения договор за правна защита и съдействие. Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност, тъй като това възнаграждение е близко до минимума определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което е 300 лв., но заплатените 350 лв. не се явяват прекомерни по смисъла на закона.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. К. И., ЕГН [ЕГН], Акт за установяване на задължения по декларация № 631424-1 от 31. 07. 2020 г. на старши инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи –В.“, потвърден с Решение № СФД20-РД28-195 / 10. 09. 2019 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ - СО, с който са установени задължения за данък недвижими имоти за периода 2015 г. – 2019 г. в общ размер на 129,65 лв.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място], [улица], да заплати на В. К. И. от [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 1, ап. 4, ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 360 (триста и шестдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

СЪДИЯ: